

[Erik Eriksen.]

gørende, er det så heldigt, som det også fremgik af den ærede socialdemokratiske ordførers udtalelser, at oppositionspartierne har givet en udførlig redegørelse for deres synspunkter.

Om vore udenrigspolitiske forhold er der heldigvis en høj grad af enighed i de demokratiske partiers vurdering. Derimod kan det knibe en del, når vi skal drage følgerne af slutningerne af vore vurderinger. Jeg hæfter mig imidlertid ved, at åbningstalen placerer vort medlemskab i FN og NATO som grundpillerne i vor udenrigspolitik. Denne formulering er, så vidt jeg kan skønne, mere positiv end i tidligere åbningstaler. Uden naturligvis at ville drage vidtgående slutninger ud fra ordvalget tør man måske regne med, at der inden for regeringsblokken er ved at opstå en større forståelse for sammenhængen mellem udenrigs- og forsvarspolitikken.

Jeg kan som ved tidligere lejligheder give min tilslutning til den højtærede statsministers fremhævelse af Danmarks stærke interesse i en afspænding og i en styrkelse af FN. Jeg er ligeledes enig i den betydning, der må tillægges arbejdet med at hjælpe de teknisk og økonomisk tilbagestående lande. Jeg har også mærket mig den høje regerings udtalelser om de dansksindede i Sydslesvig. Der skal som bekendt afholdes vigtige kommunalvalg i Sydslesvig den 25. d. m. Jeg nævner dette, fordi Sydslesvigsk Vælgerforening skal vide, at vi med varm interesse følger bestræbelserne for at styrke det danske mindretals placering i landsdelens liv.

Den højtærede statsministers bemærkninger om de europæiske markedsdannelse forekommer mig at være næsten åleglatte og ordene så lidt oplysende. Det kan naturligvis kun glæde mig, at åbningstalen i bred almindelighed siger det, jeg stilfærdigt opfordrede regeringen til ved vesteres landsmøde, nemlig at den bør drage omsorg for, at den danske indsats først og fremmest måtte bestå i at få den kommende traktat mellem de syv udformet således, at de enkelte paragraffer ikke lod nogen tvivl om, at der tilsigtedes det størst mulige europæiske samarbejde. Jeg er således helt enig med statsministeren i, at det må være vor hovedopgave at søge tilvejebragt en

økonomisk sammenslutning mellem de flest mulige OEEC-lande. Venstre satte længst muligt sit håb til denne tankes virkeliggørelse, men forhandlingerne herom brød sammen sidste efterår. Jeg skal ikke uddybe vore synspunkter herom. De er velkendte og principbeslutningen om de syv er taget.

Det, der nu interesserer først og fremmest erhvervslivet, er, hvad der siden er sket. Det er her, åbningstalens ord slet ikke oplyser noget. Hvori har den høje regerings indsats bestået, og hvorved har denne indsats, om jeg så må sige, materialiseret sig? Det ville forekomme mig rimeligt, om den højtærede statsminister nu benyttede lejligheden til at sige lidt herom.

Jeg har med interesse konstateret, at regeringen ligesom oppositionen finder, at der er grund til nye overvejelser omkring Grønlands stilling. I åbningstalen indeholdes et positivt løfte om, at der vil ske noget, og dette løfte agter vi naturligvis at fastholde. Udtalelserne på Grønlands landsråds møde i sommer rørte ved meget ømme punkter. Vi skylder os selv og vore grønlandske landsmænd at finde en tilfredsstillende løsning på de administrative, økonomiske og politiske problemer, der er fremdraget. Vi kan efter min mening ikke fastholde en ordning, som på væsentlige punkter minder om enevælden. Derfor er det for mig sådan, at en nyordning synes påkrævet. Personlig er jeg tilbøjelig til at tro, at dette må indebære en afvikling af den selvstændige Grønlandsadministration.

De tragiske begivenheder omkring Grønlandsskibet „Hans Hedtoft“ har gjort det nødvendigt at tage standpunkt til en fremtidig vintersejlad på Grønland, men også forholdene omkring den tidligere folketingsdebat om vintersejladens må afklares. Et dommerudvalg har som bekendt været nedsat og har fundet det vanskeligt at placere ansvaret for, at den daværende Grønlandsminister gav et misvisende grundlag for det høje tings stillingtagen. Vi er her inde på et spørgsmål, som for mig at se er meget principielt. Det drejer sig i realiteten om ansvaret for at give folketings og offentligheden oplysninger, som senere viser sig ikke at have været fuldt korrekte eller ikke fyldestgørende. Det er klart, at dette ikke kan være ansvarsfrit. Ikke blot for den enkelte, men for folketings og det et sam-